

Арабинътъ направи нѣколко стѣпки върху пѣска и каза:

— „Гледай, има ли разлика между моитѣ стѣпки и другитѣ?“

— „Да, твоитѣ сж еднакво дълбоки, а другитѣ — едната по-плитка, другата по-дълбока“.

Арабинътъ продължи:

— „Куцъ човѣкъ стѣпва леко на куция си кракъ, а единъ тежъкъ човѣкъ потѣва въ пѣска повече съ единия си кракъ, отколкото ние съ двата“.

— „Вѣрно“, каза странникътъ. — „Но какъ узна ти цвѣта на неговитѣ дрехи, каква е козината на камилата му и нейниятъ товаръ?“

— „Мячно ли е да видишъ остатъци, които трънетѣ сж откъснали отъ дрехитѣ му и космитѣ, останали върху пѣска, където камилата е почивала?“ отговори арабинътъ и посочи на едно одрано отъ облѣклото на пѣтника парцалче.

Очудениятъ странникъ продължи:

— „И това разбрахъ. Но отдѣ узна, че камилата е била натоварена съ фурми и че е едноока?“

— „Не виждашъ ли самъ?“ отговори арабинътъ и му посочи мухитѣ, които още се гошаваха отъ на капалия по пѣтя сокъ отъ фурмитѣ. — „А че камилата е била едноока, можемъ да се увѣримъ отъ това, че тя е пасла на една страна, на тая страна, дѣто е виждала“.

— „Наистина, азъ разбрахъ, че ти си много уменъ човѣкъ“, каза странникътъ. — „Обясни ми още едно: — „Какъ разбра, че пѣтникътъ е миналъ отъ тукъ прѣди три часа?“

Арабинътъ отговори:

— „Вижъ мѣстото, дѣто човѣкътъ и камилата сж почивали, подъ сѣнката на тази голѣма палма. Сѣнката на палмата се движи, както стрѣлката на часовника. Сега сѣнката е вече измѣстена, ала тя е била на мѣстото, дѣто тѣ сж почивали, прѣди три часа...“

— „Сбогомъ, страннико, бързай по пѣтя за Дамаскъ, тамъ ти ще намѣришъ твоя другаръ“.